

Berlinale
74^e Internationale
Filmfestspiele
Berlin
Panorama

ΒΡΑΒΕΙΟ
ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΝΤΟΚΥΜΑΝΤΕΡ
2024

ΚΑΜΙΑ ΑΛΛΗ ΓΗ

Μια ταινία των Basel Adra, Yuval Abraham, Rachel Szor & Hamdan Ballal

Directed, produced, written and edited by Basel Adra, Yuval Abraham, Rachel Szor & Hamdan Ballal
Director of photography Rachel Szor | Editing consultant Anne Fabini | Music Julius Pollux Rothlaender | Sound design Bård Harazi Farbu
Producers Fabien Greenberg & Bård Kjøge Rønning

Co-funded by the
Creative Europe MEDIA Programme
of the European Union

sundance

idifa

Norwegian
Film Institute

FRITT ORD

IMS

TERRE
SOLIDAIRE

MISEREOR

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ
ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Βερολίνο
Berlinale

CU

SHORTCUT
1519

ANTI
PODE

YABAYAY
media

filmtrade

Για περισσότερα από 5 χρόνια ο παλαιστίνιος ακτιβιστής Basel Adra, με την απρόσμενη βοήθεια ενός ισραηλινού δημοσιογράφου που τον συνοδεύει στον αγώνα του, κινηματογραφεί την καταστροφή της περιοχής Masafer Yatta της Δυτικής Όχθης.

ΣΥΝΟΨΗ

Ο Basel Adra, ένας νεαρός Παλαιστίνιος ακτιβιστής από την Masafer Yatta αντιμάχεται τον εκτοπισμό από την Ισραηλινή κατοχή από παιδί.

Ο Basel καταγράφει την σταδιακή καταστροφή του χωριού του, καθώς οι στρατιώτες γκρεμίζουν τα σπίτια των οικογενειών που μένουν εκεί στην μεγαλύτερη επιχείρηση εκτοπισμού στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη.

Όταν συναντηθεί με τον Ισραηλινό δημοσιογράφο Υυναλ, θα συνδεθούν φιλικά και θα πολεμήσουν τον διωγμό μαζί. Ο σύνθετος δεσμός τους στοιχειώνεται από την μεταξύ τους ανισότητα: Ο Basel ζει σε συνθήκες σκληρής κατοχής ενώ ο Υυναλ είναι χωρίς περιορισμούς και ελεύθερος.

Η ταινία ΚΑΜΙΑ ΑΛΛΗ ΓΗ γεννήθηκε από μια παλαιστινιακόισραηλινή συνεργασία μέσα στο πιο βαθύ σκοτάδι των τρομακτικών καιρών για την περιοχή σαν μια πράξη δημιουργικής αντίστασης και αναζήτησης του μονοπατιού προς την ισότητα και την δικαιοσύνη.

ΔΗΛΩΣΗ ΤΩΝ ΣΚΗΝΟΘΕΤΩΝ

Κάνουμε αυτήν την ταινία μαζί, μια ομάδα παλαιστίνιων και ισραηλινών γιατί θέλουμε να αντισταθούμε στον εκτοπισμό της κοινότητας της Masafer Yatta και στο Apartheid, μέσα στο οποίο έχουμε γεννηθεί, αν και σε απέναντι και άνισες πλευρές του.

Η πραγματικότητα που βιώνουμε γίνεται πιο τρομακτική, πιο βίαιη, πιο καταπιεστική με κάθε μέρα που περνάει και στεκόμαστε αδύναμοι μπροστά της.

Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να ουρλιάξουμε μέσα από αυτήν την ταινία κάτι εντελώς διαφορετικό. Μια δραστικά εναλλακτική πρόταση για το πως μπορούμε οι ισραηλινοί και οι παλαιστίνιοι που κατοικούμε αυτόν τον τόπο να ζήσουμε χωρίς να είμαστε ο καταπιεστής και ο καταπιεσμένος.

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ

Ο Basel Adra είναι παλαιστίνιος δικηγόρος, δημοσιογράφος και κινηματογραφιστής από την Masafer Yatta. Από 15 χρόνων με τον ακτιβισμό του και τα ντοκιμαντέρ του αντιμάχεται τον εκτοπισμό από τις ισραηλινές δυνάμεις.

Η Rachel Szor είναι ισραηλινή διευθύντρια φωτογραφίας, μοντέζ και σκηνοθέτης από την Ιερουσαλήμ.

Ο Hamdan Ballal είναι παλαιστίνιος φωτογράφος, κινηματογραφιστής και αγρότης από την Susya. Έχει εργαστεί ως ερευνητής για διάφορες οργανώσεις κατά της κατοχής της Δυτικής Όχθης.

Ο Yuval Abraham είναι ισραηλινός κινηματογραφιστής και ερευνητής-δημοσιογράφος.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Η Masafer Yatta είναι μια όμορφη ορεινή περιοχή σπαρμένη με είκοσι αρχαία παλαιστινιακά χωριά στο νότιο άκρο της Δυτικής Όχθης. Οι χωρικοί της περιοχής είναι αγρότες και πολλοί ζουν σε παλιά πέτρινα κτίσματα και σπηλιές.

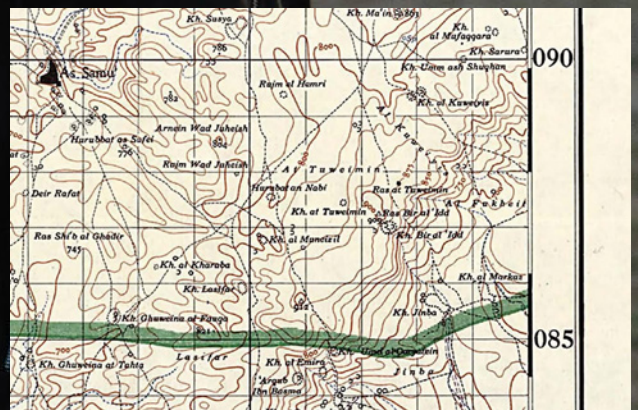
Τα μικρά χωριουδάκια της περιοχής εμφανίζονται στους χάρτες πριν την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ, όπως για παράδειγμα στον Βρετανικό χάρτη της Παλαιστίνης του 1945 (ώς Al Mufarraqa, Al Markaz, Al Fakheit, Jinba-φωτογραφία) αλλά παρ' όλα αυτά, η ισραηλινή κατοχή δεν αναγνωρίζει την ύπαρξη τους. Τα χωριά έχουν αφαιρεθεί από τους ισραηλινούς χάρτες.

Το 1980 ο ισραηλινός στρατός κήρυξε την γη στην περιοχή Masafer Yatta ζώνη στρατιωτικής εκπαίδευσης (closed military training zone) που σήμαινε ότι δεν ήταν πλέον ανοιχτή στους παλαιστίνιους. Αργότερα αποκαλύφθηκε, από δύο απόρρητα ισραηλινά κρατικά έγγραφα, ότι όπως εξηγούσε ο Ariel Sharon, πρώην πρωθυπουργός του Ισραήλ και τότε υπουργός γεωργίας, αυτό έγινε για να εκτοπιστούν τα χωριά και η περιοχή του να διατεθεί σε ισραηλινούς έποικους.

Ο Basel Adra, ο σκηνοθέτης της ταινίας, γεννήθηκε σε ένα από αυτά τα χωριά το 1996. Τρία χρόνια αργότερα, το 1999, ο στρατός διέταξε όλους τους παλαιστίνιους κάτοικους της Masafer Yatta να φύγουν για να χρησιμοποιηθεί η περιοχή τους ως έδαφος για στρατιωτική εκπαίδευση.

Ετσι ξεκίνησε από τους γονείς του Basel και τους γείτονες τους, ο αγώνας να σώσουν τα χωριά από τον εκτοπισμό. Το 2000, οι παλαιστίνιοι κάτοικοι της περιοχής, που δεν έχουν δικαίωμα ψήφου και ζουν υπό κατοχή, προσέγγισαν μια ομάδα ισραηλινών δικηγόρων για να τους εκπροσωπήσει στο Ανώτατο ισραηλινό δικαστήριο κατά του διωγμού.

Το 2022, μετά από δύο μακρές δεκαετίες νομικής μάχης, το Ανώτατο δικαστήριο έδωσε το πράσινο φως στον ισραηλινό στρατό να προχωρήσει στον εκτοπισμό, που αποτελεί την μεγαλύτερη πράξη αναγκαστικής μετακίνησης πληθυσμού στην Δυτική Όχθη από την κατάκτηση της το 1967.

Η απόφαση της καταστροφής των παλαιστινιακών χωριών και ο εκτοπισμός περίπου 1.800 ανθρώπων πυροδότησε παγκόσμια κατακραυγή και θεωρείται από πολλούς, μεταξύ των οποίων η Διεθνής Αμνηστία και ειδικούς των Ηνωμένων Εθνών για τα ανθρώπινα δικαιώματα, έγκλημα πολέμου.

Ενας από τους τρόπους που ο στρατός προχωρά στον εκτοπισμό είναι το συστηματικό γκρέμισμα κατοικιών με μηχανήματα.

Ταυτόχρονα, η ισραηλινή πολιτική διοίκηση στην Δυτική Όχθη απορρίπτει το 98% των αιτήσεων παλαιστινίων για οικοδομικές άδειες, ενώ επιτρέπει ελεύθερα την εγκατάσταση εποίκων από το Ισραήλ στην περιοχή.

Αυτή η αποικιοκρατική πολιτική χρησιμοποιεί τον στρατιωτικό νόμο για να αναγκάσει τις οικογένειες να εγκαταλείψουν την γη των γονιών τους αφού δεν μπορούν να χτίσουν και να κατοικήσουν νόμιμα. Όλα τα σπίτια, τα σχολεία, τα πηγάδια και οι δρόμοι θεωρούνται «παράνομα» και σημειώνονται για καταστροφή. Η ίδια η ύπαρξη των παλαιστινίων, στην ιδιόκτητη γη τους, είναι παράνομη.

Η ταινία μας είναι το πρώτο ντοκιμαντέρ που ρίχνει φως σε αυτήν την συστηματική προσπάθεια εκτοπισμού.

Όταν τα σπίτια των οικογενειών της Masafer Yatta καταστρέφονται οι ένοικοι τους δεν έχουν που να καταφύγουν. Οι επιλογές τους είναι ή να ξαναχτίσουν τα σπίτια τους, ή να μείνουν άστεγοι, ή να καταφύγουν σε νοικιασμένα διαμερίσματα, στις πλημμυρισμένες από ανθρώπους παλαιστινιακές πόλεις, που δεν έχουν χώρο για τις καλλιέργειες και τα ζώα τους.

Η αποξένωση από την γη τους, σημαίνει την καταστροφή της κοινότητας και του τρόπου ζωής τους, ως αγρότες.

Μετά τα γεγονότα της 7ης Οκτωβρίου η κατάσταση στην Δυτική Όχθη έχει χειροτερέψει δραματικά: Φανατικοί έποικοι χρησιμοποιούν βία για να σκορπίσουν 16 ολόκληρα παλαιστινιακά χωριά σε όλο το μήκος και πλάτος της Δυτικής Όχθης.

ΣΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Το φεστιβάλ Βερολίνου είναι ιστορικά ένα πολιτικό φεστιβάλ με πολύ πιο έντονο τρόπο από π.χ το Φεστιβάλ Καννών ή Βενετίας.

Το κλίμα στο Φεστιβάλ Βερολίνου 2024 ήταν από την αρχή φορτισμένο. Είχε την αίσθηση κανείς ότι ήταν σαν να περίμενε η γερμανική κοινωνία από το φεστιβάλ να τοποθετηθεί πρώτο και να επιλύσει τα ευρύτερα προβλήματα και τις διαφωνίες μιας αναστατωμένης κοινωνίας στο πλαίσιο του.

Οι αντιδράσεις και συζητήσεις ξεκίνησαν πριν καν την έναρξη του Φεστιβάλ με την πρόσκληση από πλευράς της διοίκησης και μετά, υπό την γενική κατακραυγή, την μάλλον άστοχη ακύρωση της πρόσκλησης αυτής στην τελετή έναρξης, Βουλευτών εκπροσώπων του ακροδεξιού κόμματος AfD.

Στην συνέχεια ήρθαν οι διαμαρτυρίες και προτροπή προς την διοίκηση των υπαλλήλων του Φεστιβάλ, που ως δυναμική, εξαιρετικά καλλιεργημένη και ενημερωμένη ομάδα, απαίτησαν από το Φεστιβάλ να τοποθετηθεί επισήμως για το θέμα της ισραηλινής εισβολής στην λωρίδα της Γάζας.

Για την Γερμανική κοινωνία και μεταπολεμικά για τις γερμανικές κυβερνήσεις το θέμα της κριτικής, σε οποιαδήποτε μορφή και για οποιονδήποτε λόγο, των ισραηλινών πολιτικών επιλογών είναι ταμπού. Οποιαδήποτε άλλη ματιά και οπτική από αυτήν του ίδιου του κράτους του Ισραήλ στα πράγματα, αυτομάτως καταδικάζεται ως αντισημιτική.

Εξ αυτού, οι υπεύθυνοι του φεστιβάλ ήδη «ζεματισμένοι» από την τελετή έναρξης και τις προσκλήσεις, απέφυγαν να τοποθετηθούν, καθώς δεν έμοιαζε να είναι πρόθυμοι να λύσουν για λογαριασμό μιας ολόκληρης κοινωνίας τα θέματα που ίδια δεν έχει λύσει.

Ετσι, η αντίδραση των εργαζομένων συνεχίστηκε με μικρές διαδηλώσεις μπροστά από τις κινηματογραφικές αίθουσες προς υποστήριξη των παλαιστινίων.

Και μετά ξέσπασε η καταιγίδα με την προβολή

ΝΥΧΤΕΣ ΠΡΕΜΙΕΡΑΣ 2024

και βράβευση της ταινία των Basel Adra και Yuval Abraham ΚΑΜΙΑ ΑΛΛΗ ΓΗ με το βραβείο Καλύτερου Ντοκιμαντέρ.

Οι αντιδράσεις ήταν αμέσως έντονες. Σαν να άνοιξαν οι ασκοί του αιόλου : Αρκετοί χειροκρότησαν την βράβευση της συγκλονιστικής ταινίας. Περισσότεροι, και μάλιστα πολλοί από τον πολιτικό κόσμο, διαμαρτυρήθηκαν για το γεγονός ότι κατά την άποψη τους ένας κρατικά χρηματοδοτημένος θεσμός έδινε βήμα σε, αυτό που οι ίδιοι θεώρησαν «αντισημιτικές» απόψεις. Η Υπουργός Πολιτισμού που χειροκρότησε την βράβευση, αναδιπλώθηκε υπό την κριτική που δέχτηκε και έκανε μια μάλλον απίστευτη δήλωση:

Δεν χειροκρότησε και τους δύο δημιουργούς της ταινίας, χειροκρότησε μόνο τον Ισραηλινό !

Οι αντιδράσεις και οι δημόσιες τοποθετήσεις μίσους από πολλούς αλλά κυρίως πολιτικούς, οδήγησαν να δεχτούν απειλές για την ζωή τους οι σκηνοθέτες.

Ένα πλήθος με άγριες διαθέσεις συγκεντρώθηκε έξω από το σπίτι των συγγενών του Yuval Abraham στο Ισραήλ και η οικογένεια του αναγκάστηκε να φύγει μέσα στην νύχτα σε αναζήτηση καταφυγίου. Ο ίδιος

ο Yuval έκανε μια στάση στην Αθήνα πριν επιστρέψει στην χώρα του μέχρι να ηρεμήσουν τα πνεύματα.

Ο Basel ήξερε εκ των προτέρων ότι θα ήταν εκτεθειμένος επιστρέφοντας στα μέρη του, περισσότερο εκτεθειμένος από ποτέ.

Αυτή η κατάσταση οδήγησε τον καλλιτεχνικό διευθυντή της Berliinale Carlo Chatrion, που αποχώρησε από την θέση του αμέσως μετά το φεστιβάλ, να κάνει μια προσωπική δήλωση λέγοντας:

«Το φεστιβάλ αυτής της χρονιάς υπήρξε για δέκα μέρες ένας τόπος διαλόγου και ανταλλαγής. Με το που σταμάτησαν όμως οι προβολές, μια άλλη μορφή επικοινωνία ξεκίνησε με τους πολιτικούς και τα μέσα επικοινωνίας να εργαλαιοποιούν τον αντι-σημιτισμό για πολιτικούς σκοπούς»

και συμπλήρωσε:

«Στεκόμαστε αλληλέγγυοι με όλους τους κινηματογραφιστές, τα μέλη της κριτικής επιτροπής και άλλους προσκεκλημένους του φεστιβάλ που έχουν δεχτεί άμεσες ή έμμεσες απειλές και δηλώνουμε κατηγορηματικά ότι δεν υποχωρούμε από καμιά επιλογή προγράμματος που κάναμε στο πλαίσιο του φετινού φεστιβάλ».

Θελήσαμε με το φεστιβάλ Νύχτες Πρεμιέρας να καλέσουμε τους δύο δημιουργούς και στην παρουσίαση της ταινίας στην Ελλάδα στις αρχές Οκτωβρίου και οριστικοποιούσαμε συγκεκριμένες ημερομηνίες όταν, στα μέσα Αυγούστου, λάβαμε το παρακάτω μήνυμα τους:

«Έχουμε περάσει τις τελευταίες μέρες συζητώντας μεταξύ μας και με τις οικογένειες μας προσπαθώντας να εκτιμήσουμε τους κινδύνους που αντιμετωπίζουμε και την πολιτική κατάσταση.

Όπως γνωρίζετε η πολιτική κατάσταση είναι εξαιρετικά επικίνδυνη αυτήν την στιγμή και ειδικά στην Δυτική Όχθη τα πράγματα έχουν χειροτερέψει την τελευταία εβδομάδα (σ.σ το Ισραήλ αναμένει τα αντίποινα του Ιράν όταν γραφόταν το μήνυμα). Με πολλές κατεδαφίσεις και επιθέσεις από εποίκους στην Masafer Yatta, ο Basel δεν μπορεί να αφήσει την οικογένεια του για τόσο μεγάλο διάστημα. Αλλά και εγώ δυσκολεύομαι με τον επικείμενο πόλεμο να αφήσω την οικογένεια μου μόνη....».

Μια συνέντευξη με τους 4 σκηνοθέτες της ταινίας

**Basel, μπορείς να μας πεις περισσότερα για την περιοχή Masafer Yatta;
Ποια είναι τα χαρακτηριστικά του τόπου και πώς είναι να ζεις εκεί;**

Η Masafer Yatta είναι μια κοινωνία αγροτών. Οι άνθρωποι εδώ είναι πολύ συνδεδεμένοι με τη γη τους και ζουν με τον τρόπο ζωής των αγροτών. Έχω ζήσει εδώ όλη μου τη ζωή και είναι το μόνο μέρος στο οποίο νιώθω πραγματικά σαν σπίτι μου. Για μένα, η ζωή στο χωριό είναι καλύτερη από την πόλη. Η μεγαλύτερη επιθυμία μου, ειλικρινά, είναι απλώς να μπορέσω να ζήσω μια κανονική ζωή εδώ με την οικογένειά μου. Χωρίς τη στρατιωτική κατοχή και τους βίαιους έποικους που μας κλέβουν τη γη. Νιώθω πολλή αγάπη για τους γείτονές μου και την ιδιαίτερη ατμόσφαιρα που έχουμε εδώ, και φοβάμαι ότι όλα θα καθούν σύντομα. Ότι θα πάψουμε να υπάρχουμε και θα αναγκαστούμε να φύγουμε.

Πότε και πώς μάθατε για την Masafer Yatta; Τι σας έφερε στην ιστορία του ΚΑΜΙΑ ΑΛΛΗ ΓΗ ; Πώς και πότε γνωριστήκατε όλοι;

Όλοι γνωριστήκαμε πριν από πέντε χρόνια, όταν ο Yuval και η Rachel ήρθαν στη Masafer Yatta για πρώτη φορά ως δημοσιογράφοι. Ζήτησαν βοήθεια από τον Basel, ο οποίος εργαζόταν και ως δημοσιογράφος, σε ένα άρθρο που έγραψαν για τις ισραηλινές προσπάθειες έξωσης των κατοίκων. Ο Basel και ο Hamdam, γεννημένοι και οι δύο στη Masafer Yatta, έχουν περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ενήλικης ζωής τους τεκμηριώνοντας τις βίαιες πολιτικές που στοχεύουν στην έξωση από τα χωριά τους. Το χωριό του Hamdam καταστράφηκε επτά φορές και εξακολουθεί να ζει σε αυτό, με τον κίνδυνο οποιαδήποτε στιγμή το σπίτι του να καταστραφεί. Αφού γίναμε φίλοι παλεύοντας ενάντια σε αυτήν την αδικία, οι τέσσερις μας αποφασίσαμε ότι μαζί με τη δημοσιογραφία και τον ακτιβισμό μας, έπρεπε να κάνουμε μια ταινία μαζί για αυτό το θέμα - που θα μας επιτρέψει να πούμε πράγματα και να φτάσουμε σε μια συναισθηματική αλήθεια που δεν μπορούσαμε να προσεγγίσουμε αρκετά ως δημοσιογράφοι. Και κάπως έτσι, ξεκίνησε το ταξίδι μας.

Το επίσημο ισραηλινό σκεπτικό για την αναγκαστική εκκένωση τη Masafer Yatta είναι η μετατροπή της περιοχής σε στρατιωτικό πεδίο εκπαίδευσης για το IDF, τη λεγόμενη «Ζώνη βολής 918». Θα μπορούσατε να μας δώσετε κάποιο πλαίσιο για το γιατί αυτό είναι σημαντικό;

Η ανακήρυξη των «στρατιωτικών ζωνών βολής» υπήρξε ένα μακροχρόνιο εργαλείο της στρατιωτικής κατοχής για την κατάληψη της παλαιστινιακής γης στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη. Λίγο μετά την κατάληψη της Δυτικής Όχθης, περίπου το 20% της γης κηρύχτηκε ως «Ζώνη Πυρός», που σημαίνει ότι ήταν κλειστή για τους Παλαιστίνιους. Ο πρώην πρωθυπουργός Αριέλ Σαρόν, ο οποίος σχεδίασε αυτές τις ζώνες βολής, παραδέχτηκε σε ένα μυστικό κρατικό έγγραφο ότι «όλες οι ζώνες βολών δημιουργήθηκαν για να κρατήσουν τη γη για τους Ισραηλινούς εποίκους».

Basel, πώς ενεργοποιήθηκε στον αγώνα για την διάσωση της Masafer Yatta σε τόσο μικρή ηλικία; Δεν φοβήθηκες να εμπλακείς και να αντισταθείς στον ισραηλινό στρατό ως νεαρό αγόρι;

Η πραγματικότητα με έκανε να γίνω ακτιβιστής, δεν νιώθω ότι ήταν ποτέ πραγματικά επιλογή μου. Μεγάλωσα σε μια κοινότητα που αποφάσισε να αντιμετωπίσει την κατοχή, και συγκεκριμένα, στο σπίτι μου, τόσο η μητέρα μου όσο και ο πατέρας μου είναι ακτιβιστές από τους οποίους έμαθα πολλά από αυτά που ξέρω. Με πήραν μαζί τους σε πολλές διαμαρτυρίες. Αυτός είναι ο τρόπος που αποφάσισαν να με μεγαλώσουν.

Ήταν πολύ τρομακτικό για μένα ως παιδί. Όταν ήμουν επτά χρονών θυμάμαι ότι κοιμόμουν με τα παπούτσια μου για να είμαι έτοιμος στο σπίτι μας που δεχόταν επιδρομές από στρατιώτες μετά από διαδηλώσεις. Αλλά ο φόβος δεν ήταν το μόνο πράγμα που υπήρχε - κατάλαβα ότι δεν είχαμε εναλλακτική. Ότι αν δεν πολεμήσουμε, θα μας διώξουν από τη γη μας και θα χάσουμε την κοινότητά μας. Το αναπόφευκτο του αγώνα μας βοήθησε κάπως με τον φόβο.

Basel και Hamdan, πριν από τις 7 Οκτωβρίου το 2023 ήταν μέχρι στιγμής η πιο βίαιη χρονιά για επιθέσεις εποίκων στη Δυτική Όχθη εναντίον Παλαιστίνιων, με 10 Παλαιστίνιους να σκοτώνονται και σπίτια και αυτοκίνητα να πυρπολούνται σε περισσότερα από 1.200 ξεχωριστά βίαια επεισόδια. Αν κρίνουμε από τις τελευταίες εβδομάδες, το 2024 είναι πιθανό να είναι ακόμη πιο βίαιο. Πώς θα περιγράφατε τις αλληλεπιδράσεις μεταξύ των Παλαιστίνιων, του Ισραηλινού Στρατού και των Ισραηλινών εποίκων;

Το 2024 έχει ξεκινήσει και είναι απίστευτα δύσκολο. Ομάδες ένοπλων πολιτοφυλακών εποίκων άρχισαν να κατασκευάζουν οδοφράγματα κοντά στα σπίτια μας και να εισέρχονται σε χωριά για να εκδιώξουν ανθρώπους. Έτσι πυροβόλησαν τον ξάδερφό μου (Basel). Μερικοί από αυτούς τους έποικους φορούν στρατιωτικές στολές όταν τα κάνουν αυτά, ενώ άλλοι είναι πράγματι στρατιώτες - και είναι αδύνατο να το γνωρίζουμε. Ο ίδιος ο στρατός στρατολόγησε χιλιάδες εποίκους στα «ειδικά τάγματα εποίκων» μετά την 7η Οκτωβρίου, και οι στρατιώτες, όπως συχνά αποδεικνύεται, υποστηρίζουν ή αγνοούν επιθέσεις εποίκων όταν λαμβάνουν χώρα στη Δυτική Όχθη. Υπάρχει πλήρης συνεργασία μεταξύ των δύο πλευρών. Ενώ ο πόλεμος στη Γάζα συνεχίζεται, οι μαζικές κατεδαφίσεις σπιτιών στη Δυτική Όχθη συνεχίζονται επίσης και, τόσο οι άποικοι όσο και οι στρατιώτες, χρησιμοποιούν την «ευκαιρία» για να μας απωθήσουν βίαια.

Καθώς ζούμε υπό στρατιωτική κατοχή χωρίς κράτος ή δικαίωμα ψήφου, όταν δεχόμαστε επίθεση από Ισραηλινούς, πρέπει να πάμε στα ισραηλινά αστυνομικά τμήματα. Αυτοί οι σταθμοί βρίσκονται εντός οικισμών εποίκων και τους διαχειρίζονται οι ίδιοι οι έποικοι.

Η αστυνομία αρνείται να διερευνήσει τις καταγγελίες μας. Το 97% των καταγγελιών για τη βία από τους εποίκους έχουν κλείσει χωρίς κατηγορητήριο και το 99,13% των καταγγελιών κατά στρατιωτών που επιτέθηκαν σε Παλαιστίνιους ολοκληρώθηκαν χωρίς κάποιος να κατηγορηθεί.

Είναι συστηματικές οι διακρίσεις εις βάρος μας σε όλα τα επίπεδα - γι' αυτό πολλοί άνθρωποι πιστεύουν ότι είναι άσκοπο να πάνε στην αστυνομία των εποίκων. Για εμάς, εκτός από την κάμερα, δεν μπορούμε να κάνουμε πολλά άλλα.

Rachel και Yuval, πώς θα λέγατε ότι έχει αλλάξει το κλίμα για τις οργανώσεις Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που εμπλέκονται στον παλαιστινιακό αγώνα στο Ισραήλ; Πώς βιώνετε αυτές τις αλλαγές προσωπικά;

Καθώς οι Ισραηλινοί δημοσιογράφοι που επικρίνουν την κατοχή γράφουν κυρίως στα εβραϊκά, η συνεργασία με την ισραηλινή κοινωνία έγινε πιο δύσκολη μετά την επίθεση της Χαμάς και από τότε που ξεκίνησε η επίθεση στη Γάζα.

Οι περισσότερες επικρίσεις προς την κυβέρνηση χαρακτηρίζονται ως «προδοσία» από τις 7 Οκτωβρίου και μετά και έχουμε αντιμετωπίσει πολλές απειλές και σωματική βία για τη δουλειά μας. Η ατμόσφαιρα στην ισραηλινή κοινωνία τώρα είναι πολύ επικεντρωμένη στον πόλεμο και οι εκκλήσεις για εκδίκηση έγιναν πολύ πιο συνηθισμένες από πριν. Σε αυτή την ατμόσφαιρα, είναι πολύ δύσκολο να κάνεις τους ανθρώπους να ακούσουν και δεν υπάρχει σχεδόν κανένας χώρος για συζήτηση σχετικά με το πολιτικό πλαίσιο και μια πολιτική λύση. Ελπίζουμε ότι αυτό θα αλλάξει στο μέλλον, και η ταινία μας είναι προς αυτή την κατεύθυνση.

Πόσο υλικό γυρίσατε τα πολλά χρόνια που παρακολουθήσατε τα γεγονότα στη Masafer Yatta και πόσο δύσκολο ήταν να το συμπυκνώσετε σε ένα σχετικά σύντομο ντοκιμαντέρ; Με τέσσερις σκηνοθέτες πώς ήταν η διαδικασία εργασίας σας; Πήρατε όλες τις δημιουργικές αποφάσεις συλλογικά;

Κάνω (Basel) γυρίσματα για πάνω από μια δεκαετία, έχω συγκεντρώσει εκατοντάδες ώρες υλικού. Οι γονείς μου και η προηγούμενη γενιά κινηματογραφούσαν επίσης, γι' αυτό είχαμε ένα μεγάλο αρχείο με ιστορικά πλάνα

της Masafer Yatta που απαθανατίζουν πολλές αναμνήσεις από την παιδική μου ηλικία, για να δουλέψουμε. Ως ομάδα γυρίσαμε πάνω από 2.000 ώρες πλάνα μαζί, περνώντας εβδομάδες στην περιοχή ακολουθώντας τις μπουλντόζες. Επίσης βιντεοσκοπούσαμε τους εαυτούς μας κατά την διάρκεια των γυρισμάτων.

Αποφασίσαμε από την αρχή ότι θα παίρναμε αποφάσεις για την ταινία μόνο με πλήρη συναίνεση μεταξύ όλων μας. Αυτό σημαίνει ότι εάν ένα άτομο δεν είναι ευχαριστημένο με μια απόφαση - δεν θα προχωρήσουμε με αυτήν. Αυτό ήταν δύσκολο μερικές φορές, ειδικά όταν είχαμε διαφορετικές ιδέες, αλλά μας έκανε να έρθουμε πιο κοντά γιατί μας επέτρεψε να κάνουμε μεγάλες συζητήσεις και να μάθουμε για τις πολιτικές ευαισθησίες του άλλου.

Το μοντάζ ήταν επίσης μια πρόκληση. Δεδομένου ότι ο Basel και ο Hamdam είναι έγκλειστοι στη Δυτική Όχθη και δεν μπορούν να την αφήσουν για να συναντήσουν τον Yunal και τη Rachel στην Ιερουσαλήμ, έπρεπε να επεξεργαστούμε μια ταινία σε άνισες συνθήκες. Ο στρατός έβαλε τόσο τον Basel όσο και τον Hamdam σε μαύρες λίστες, όπως και τους περισσότερους ακτιβιστές στη Masafer Yatta που συμμετέχουν στον μη βίαιο αγώνα κατά της κατοχής.

Για αυτόν τον λόγο, επεξεργαστήκαμε την ταινία μαζί στη Masafer Yatta, στο σπίτι του Basel. Λάβαμε επίσης συμβουλές μοντάζ από την καταπληκτική μοντέζ Anne Fabini, από το εμπνευσμένο εργαστήριο Close Up Initiative με επικεφαλής τον Sigal Yehuda και από το Sundance Documentary Lab - χωρίς αυτούς δεν θα μπορούσαμε να ολοκληρώσουμε την ταινία.

Ποιες είναι οι ελπίδες σας για την αποδοχή και την απήχηση της ταινίας;

Ελπίζουμε ότι η ταινία μας θα δημιουργήσει πίεση στην ισραηλινή κατοχή να ματαιώσει την απέλαση των κατοίκων της Masafer Yatta, να ακυρώσει τη «ζώνη εκπαίδευσης» που έχει δημιουργήσει με πολιτικά κίνητρα και ότι θα επιτρέψει στα χωριά να υπάρχουν ελεύθερα.

Ελπίζουμε επίσης ότι θα χρησιμεύσει ως επείγουσα έκκληση, που γίνεται από συλλογικότητα Παλαιστινίων και Ισραηλινών, για την ανάγκη να τερματιστεί η κατοχή και να βρεθεί μια πολιτική λύση - ένα νέο πλαίσιο εντός του οποίου τόσο οι Ισραηλινοί όσο και οι Παλαιστίνιοι είναι εξίσου κυρίαρχοι και ελεύθεροι. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος προς τα εμπρός.

**Berlin International Film Festival, Panorama Audience Award
for Best Documentary Film**

Berlinale Documentary Film Award

Copenhagen International Documentary Film Festival, Audience Award

Visions du Réel, Audience Award

Millennium Docs Against Gravity, Grand Prix Bank Millennium Award

Millennium Docs Against Gravity, Audience Award

«Ένα συντριπτικό ντοκιμαντέρ»

« Η ταινία δεν προσφέρει λύσεις. Είναι ένα βήμα στην κίνηση για ένα μέλλον όπου οι Παλαιστίνιοι θα μπορούν να είναι εξίσου ελεύθεροι με τους Ισραηλινούς»

The Hollywood Reporter, Lovia Gyarkye

«Ένα ιδιαίτερα επείγον ντοκιμαντέρ που μας ανοίγει τα μάτια για το σημερινό πλαίσιο της Ισραηλινό παλαιστιανικής διαμάχης»

ScreenDaily, Jonathan Romney

«Τα πλάνα είναι τώρα διαθέσιμα και σπάνια έχουν συγκροτήσει τόσο σύντομο, δυνατό, καταδικαστικό υλικό από εδώ. Τώρα μένει μόνο να ειδωθεί»

IndieWire, David Ehrlich

« Στα χέρια αυτών των κινηματογραφιστών η κάμερα γίνεται όπλο αλήθειας και αντίστασης. Γίνεται επίσης εργαλείο μνήμης -απόδειξη του ότι το χωριό τους υπήρξε»

RogerEbert.com, Robert Daniels

NO OTHER LAND

A film by Basel Adra, Yuval Abraham, Rachel Szor & Hamdan Ballal

CREDITS

Director Writer	Basel Adra, Hamdan Ballal, Yuval Abraham & Rachel Szor
Producers	Fabien Greenberg & Bård Kjøge Rønning
	Basel Adra, Hamdan Ballal, Yuval Abraham & Rachel Szor
Editors	Basel Adra, Hamdan Ballal, Yuval Abraham & Rachel Szor
Editor Consultant	Anne Fabini
Photography	Rachel Szor
Sound Designer	Bård Harazi Farbu
Music	Julius Pollux Rothlaender
Production Company	Antipode Films Yabayay
Production Countries	Palestine Norway
Financed by	Fritt Ord Sundance Institute IMS IDFA Bertha Fund
Image Format	DCP PRORES
Sound Format	5.1 surround Stereo
Languages	Arabic & Hebrew & English
Subtitles	English
Contact Person	Fabien Greenberg, Antipode Films
Address	Torggata 33, 0183 Oslo, Norway
Mobile & Email	+4798679746 mail@antipodefilms.com

ΔΙΑΝΟΜΗ

filmtrade